

Arrest

**nr. 313 470 van 25 september 2024
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54 / 3e verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 6 juni 1999.

De verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 juli 2021.

Op 27 juli 2021 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 december 2022 wordt de verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 9 mei 2023 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Pitaw, district Marawara, provincie Kunar. Uw oudere broer S. N. werkte drie à vier jaar voor het Afghaans leger in Helmand, als soldaat. De taliban vroegen uw vader hem te doen stoppen met werken voor het Afghaanse leger. Uw broer weigerde. Zo'n zeven jaar voor uw vertrek, ontplofte er een bom voor jullie huis, die bestemd was voor uw broer S. N. die aan het werk was. Uw vader raakte gewond. Uw broer bleef aan het werk bij het leger tot hij een nieuwe job vond bij een Amerikaanse onderneming, voor wie hij muren bouwde. Tweeënhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw broer S. N. door de taliban doodgeschoten dichtbij uw huis. De taliban verklaarden dat hij voor de ongelovigen werkte.

Zo'n half jaar voor uw vertrek begonnen de taliban op u in te spreken, net als op een aantal leeftijdsgenoten tussen zestien en tweeëntwintig jaar, met tot doel jullie te doen aansluiten bij hun groepering. De laatste vier à zes maanden, gaven ze jullie na de lessen in de moskee ook training. Van de taliban moesten jullie deze trainingen verborgen houden voor jullie familieleden. Eens klaar met de training zouden ze jullie in hun grotten in de bergen aanleren hoe wapens te manipuleren. Enkele dagen voor uw vertrek, lichtte u uiteindelijk uw vader in over deze rekruteringspogingen van de taliban. Hij liet u nog enkele dagen naar de madrassa gaan om geen argwaan te wekken, maar regelde ondertussen uw reis naar het buitenland. U vluchtte uit Afghanistan tijdens de ramadan in 2020 (24 april 2020 tot 23 mei 2020). Na een reis van dertien à veertien maanden kwam u op 25 juli 2021 aan in België, waar u op 27 juli 2021 verzocht om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat u niet naar hen luisterde. Na uw vertrek werd uw vader nog twee tot drie keer geconfronteerd met de taliban, die naar u vroegen toen hij naar de moskee ging.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw taskara; de taskara's van uw vader, van uw moeder, van uw broer en van een persoon genaamd M. G.; een legerbadge van uw broer met uitgiftedatum 08/01/2011 en geldig tot 08/01/2014; de bankkaart van uw broer; een werkbadge van uw broer van de F. M. Construction Company (=FMCC), geldig tot 31/12/2015; een waarderingcertificaat van uw broer als stellingbouwer bij FMCC voor werken bij een militair hoofdkwartier in de provincie Kunar; en de link naar uw facebookprofiel. Voor alle documenten betrof het kopieën.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheid kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Uw verklaringen over de redenen waarom de taliban precies u zouden aanspreken om zich bij hen aan te sluiten overtuigen immers geenszins. Gevraagd tot hoeveel mensen ze hun vraag om aan te sluiten richtten,

legde u uit dat het naargelang de aanwezigheid in de klas was, soms vier, soms zes, soms tien, soms twaalf, en dat ze de jongens kozen die ze vertrouwden (CGVS, p. 17). Gevraagd te verduidelijken wat u bedoelde met de jongens die ze vertrouwden, lichtte u toe dat ze een 'assessment' deden op basis van de familiale achtergrond, wie wie was, wie sterk was en wie niet. Op basis hiervan kozen ze voor specifieke jongens (CGVS, p. 17). Echter, dat u het 'assessment' op basis van de familiale achtergrond doorstond, is weinig aannemelijk gelet op uw verklaringen dat uw broer in het leger had gediend en de taliban dit voldoende stof tot wrevel vonden om een bomaanslag te plegen op uw familie en om later uw broer te vermoorden. Erop gewezen dat uw familie zwaar werd aangepakt door de taliban en gevraagd waarom ze u zouden vertrouwen om voor hen jihad te voeren als ze u zoveel miserie hadden berokkend, haalde u de leeftijdscriteria aan en stelde dat de taliban dachten dat ze de geest van iemand makkelijk konden veranderen onder de twintig à tweeëntwintig jaar oud, maar mensen boven de tweeëntwintig niet gewenst waren omdat ze het nationaal leger zouden steunen en prekers geen invloed op hen zouden hebben (CGVS, p. 19). Deze uitleg licht dan wel toe waarom een bepaalde leeftijdscategorie interessant is voor de taliban, maar biedt geen verklaring voor het feit dat u, ondanks uw familiaal verleden, toch de toetsing van de taliban zou hebben doorstaan die precies op die familiale basis steunde. Bovendien, ook toen expliciet gevraagd waarom de taliban zo specifiek in u zouden geïnteresseerd zijn als ze over voldoende vrijwilligers beschikten, stelde u louter dat dit gewoon zo was, waarna u uiteen zette hoe na de vestiging van de talibanoverheid iedereen zegt taliban te zijn (CGVS, p. 19). Hiermee geeft u echter geen antwoord op de vraag waarom u destijds een specifiek rekruteringsdoelwit geweest zou zijn voor de taliban.

Uw verklaringen over de rekrutering zelf kunnen evenmin overtuigen. Vooreerst valt op dat de rekruteringspogingen onder de vorm van trainingen gegeven door de taliban aansluitend op jullie bezoek aan de madrassa (CGVS, p. 11) sinds vier à zes maanden plaatsvonden (CGVS, p. 13), maar u toch, ondanks het feit dat u 's avonds telkens naar huis kon (CGVS, p. 11) naar de madrassa bleef gaan. Nochtans hoefde u naar eigen zeggen niet naar de madrassa te gaan als u niet wou (CGVS, p. 5) en het gebeurde dan ook geregeld dat u niet ging (CGVS, p. 6). Overigens, niet al uw leeftijdsgenoten uit uw dorp gingen naar de madrassa (CVS, p. 6), en toen de taliban de trainingen aanvatten om jullie te rekruteren, stopten er veel jongens ermee naar de madrassa te gaan (CGVS, p. 18). Gevraagd of er ooit problemen waren geweest met wie ermee stopte naar de training van de taliban te gaan, zei u dat als iemand niet kon komen, hij een voorwendsel bedacht of zei een probleem te hebben of vluchtte (CGVS, p. 18). Het komt dan ook raar over dat u zou zijn blijven gaan naar de madrassa tot de laatste dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 5, p. 6), meer nog, dat zelfs toen u uw vader enkele dagen voor uw vertrek inlichtte over de trainingen, hij u alsnog naar de madrassa bleef sturen tot uw reis geregeld was, teneinde geen argwaan te wekken (CGVS, p. 13). Dit houdt immers geen steek gelet op het feit dat men volgens uw verklaringen makkelijk afwezig kon blijven uit de madrassa. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw broers nog steeds naar de moskee gaan die fungeert als madrassa (CGVS, p. 6), ondanks de leeftijd van uw broer Osman (zestien à zeventien jaar oud; CGVS, p. 4). Dat is merkwaardig, aangezien u beweerde dat rekrutering gebeurde tussen de leeftijd van zestien en twintig à tweeëntwintig jaar (CGVS, p. 17). Deze vaststellingen met betrekking tot uw houding ondermijnen uw verklaringen over de rekruteringspogingen van de taliban ten zeerste.

Opmerkelijk is dat u tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet beaamde dat de taliban u in de moskee, en enkel in de moskee vroegen of u wou aansluiten (CGVS, p. 12), maar u bij de DVZ gewag had gemaakt van huisbezoeken die de taliban brachten aan uw vader om u te laten aansluiten, wat uw vader steeds had geweigerd (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Gevraagd dit uit te leggen, reageerde u dat de protection officer u er niet over had gevraagd (CGVS, p. 19). Dat dit - uw expliciete bevestiging indachtig (CGVS, p. 12) - niet klopt, hoeft geen betoog.

Gevraagd welke taliban jullie vroegen aan te sluiten, vertelde u dat ze vrienden waren van de Qari die jullie les gaf (CGVS, p. 16). Uitgenodigd meer te zeggen over wie precies die vrienden waren, haalde u aan dat hun gelaten veranderden, ze zich niet voorstelden, soms nieuwe mensen kwamen maar u hoorde twee namen, namelijk D. en M. (CGVS, p. 16). Gepolst of u opzocht wie deze twee lui waren, antwoordde u van niet, omdat ze veranderden en er geen mensen waren aan wie u over hun identiteit kon vragen (CGVS, p. 17). Gepeild of u iets wist over wat ze vandaag doen, was uw reactie dat ze hun overheid hadden geplaatst in het land, u niet wist wat ze deden, u hield niet van hen (CGVS, p. 17). Verder gevraagd meer specifiek naar het leven van D. en M. vandaag, reageerde u dat u over hen geen informatie wilde (CGVS, p. 17). Nochtans is het de plicht van elke asielzoeker zich zo goed en spontaan mogelijk te informeren over de personen die hij vreest en hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, maar u bleef hier in gebreke.

Gevraagd of u wist voor welke acties de taliban u wilden laten aansluiten, antwoordde u dat u niet wilde aansluiten, maar hun leiders zeiden dat er een oorlog zou komen in de toekomst en er strijders nodig waren (CGVS, p. 18). Doorgevraagd wat ze exact met u van plan waren, zei u dat ze jongeren wilden rekruteren en gebruiken in gevechten (CGVS, p. 18). Verzocht om dit specifieker voor u en nauwkeuriger te maken, luidde uw antwoord dat ze u tot taliban wilden maken en u dat niet wou (CGVS, p. 18). Nochtans blijkt uit uw relaas dat er enkele van uw vrienden voor u werden meegenomen naar de talibanplaats en er leerden vechten, en

ze er met u over spraken, vrienden die korte tijd werden meegenomen en dan terug naar het dorp keerden en naar de madrassa terug gingen (CGVS, p. 19). U werd dus in de gelegenheid gesteld om een scherper beeld te krijgen van wat u te wachten stond, maar uw verklaringen omtrent de plannen die de taliban met u hadden bleven vaag, wat de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komt.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen dat u Afghanistan verlaten heeft uit vrees om gerekruteerd te worden door de taliban. Dat uw vader nadien nog twee of drie keer werd aangesproken door de taliban met de vraag waar u was (CGVS, p. 12), kan bijgevolg, gezien u deze vraag koppelt aan de reden waarom u het land verlaten heeft, niet aangenomen worden.

U haalde daarnaast aan dat uw broer actief was als militair en nadien werkte voor de Amerikanen. Er dient echter te worden opgemerkt dat u met betrekking tot de tewerkstelling van uw broer bij het Afghaans leger geen overtuigende verklaringen aflegde. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud aangaande zijn periode van tewerkstelling in het leger dat hij drie à vier jaar werkte voor het leger, en dan drie à vier jaar voor de Amerikanen, en toen werd gedood (CGVS, p. 8). Echter, op de Dienst Vreemdelingenzaken (=DVZ) verklaarde u dat uw broer soldaat was en werd geïdende door de taliban omwille van zijn werk, er een bomaanslag voor uw deur was en uw broer na deze bomaanslag nog steeds doorging met zijn werk en nadien werd gedood (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U verklaarde er niet dat hij reeds jaren gestopt was met zijn werk bij het leger toen hij gedood werd. Het is enigszins vreemd dat u dit niet spontaan gemeld had op de DVZ. Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, antwoordde u dat u had gezegd dat hij soldaat was voor een paar jaar, dan stopte met werken en begon te werken voor de Amerikanen, en toen werd gedood (CGVS, p. 20). Daarvan is echter geen spoor terug te vinden in het verslag van uw gesprek bij DVZ. Deze vaststelling is opmerkelijk en doet afbreuk aan uw verklaringen met betrekking tot uw broer.

U toonde uw familieband met uw broer overigens niet aan. Zo blijkt dat de taskara, waarvan u beweert dat deze van uw broer is, op naam van S. T. K. te staan, beschreven als 21 jaar oud in 1391 (= 2012/2013). Dat de naam op de taskara niet overeenkomt met de naam die u van de broer die in het leger diende en gedood werd opgaf, namelijk S. N. (DVZ verklaring, punt 17; CGVS, p. 7), is weinig aannemelijk. Deze vaststelling met betrekking tot het enige document waaruit enig verband kan blijken tussen uzelf en uw broer ondermijnt uw verklaringen dat u een broer heeft die gediend heeft voor het Afghaanse leger en nadien actief was voor de Amerikanen.

Verder kan worden opgemerkt dat uw kennis over de job van uw broer bij het leger lacunair bleek. Gevraagd welke legereenheid uw broer diende, zei u daarover geen informatie te hebben (CGVS, p. 14). Gepolst naar zijn bataljon, brigade, verklaarde u dat hij daarover geen informatie gaf (CGVS, p. 14). Gepeild naar het korps waarin hij diende, haalde u de naam van zijn commandant aan, K., wat u verbeterde naar F., alvorens toe te voegen dat uw broer u zei u niet te moeien met zijn zaken (CGVS, p. 9): u bleef het antwoord op de vraag wat zijn korpsnaam was schuldig (CGVS, p. 9). Uitgenodigd meer te vertellen over deze baas F., zei u niets over hem te weten (CGVS, p. 15). Gepolst naar wie zijn dichte collega's waren in Helmand, reageerde u dat hij er niets over zei thuis (CGVS, p. 15). Gevraagd waar uw broer gestationeerd was, zei u dat hij het thuis niet meldde, maar hij meestal over Helmand vertelde, hij verbleef daar (CGVS, p. 9). Verder gevraagd waar in Helmand het was, zei u dat hij u deze info niet gaf (CGVS, p. 14). Uw kennis over zijn werk bij het leger is bijgevolg lacunair, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande niet ten goede komt.

Bovendien moet met betrekking tot de documenten die u van zijn job bij het leger neerlegde worden vastgesteld dat ze evenmin kunnen overtuigen. Bevreemdend is het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkel document kon neerleggen met betrekking tot uw broers job bij het leger, alhoewel dit een sleutelement is in uw vluchtrelaas. Op de vraag of u documenten mee had, verwees u weliswaar naar foto's van de taskara's van uzelf, uw vader, moeder en broer, die u op uw gsm had, en naar documenten van het opvangcentrum (CGVS, p. 3-4). Pas later tijdens het persoonlijk onderhoud haalde u aan dat u nog documenten had over zijn werk bij het leger. Gevraagd waar ze waren, zei u dat ze bij uw moeder lagen (CGVS, p. 8). Gevraagd wat u had gedaan om ze tot bij u te krijgen, reageerde u dat niemand u iets had gezegd over deze documenten, maar als het CGVS ze wenste, kon u vragen ze toe te sturen (CGVS, p. 8). De protection officer gaf u een bijkomende kans om documenten door te sturen na het persoonlijk onderhoud en ontving met betrekking tot zijn functie bij het leger kopies van een legerID en een bankkaart. Ermee geconfronteerd dat het raar was dat u tijdens het persoonlijk onderhoud nog geen documenten kon voorleggen over zijn job, terwijl uw broer in het leger had gewerkt waar men heel wat papieren, badges, enzovoorts kreeg, haalde u aan dat u zijn foto mee had toen u naar hier kwam, dat u ook een badge van hem had en u die badge aan Afghanen toonde onderweg als u problemen had en het u veel hielp; de badge was u echter afgenomen door de politie in Kroatië (CGVS, p. 19). Dat u onderweg naar Europa wel uw broers legerbadge bij zich had, maar in het kader van uw verzoek om internationale bescherming klaarblijkelijk geen moeite deed om documenten met betrekking tot uw broers werk voor het Afghaanse leger te bemachtigen komt bijzonder merkwaardig over. Met betrekking tot de door u voorgelegde legerbadge kan er voorts op

gewezen worden dat hierop geen melding wordt gemaakt van zijn korps, noch van de plaats waar hij gestationeerd was, wat bevreemdend overkomt. Ook over de authenticiteit van de bankkaart rijst twijfel, aangezien ze melding maakt van het 'Ministry of Defince' in plaats van het vermoedelijke 'Ministry of Defense'. Er moet in dit verband worden opgemerkt dat aan de authenticiteit van Afghaanse documenten over het algemeen weinig geloof kan worden gehecht aangezien ze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn, wat hun bewijswaarde bijzonder relatief maakt, temeer daar het hier, zoals aangestipt, om kopieën gaat, waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Deze vaststellingen aangaande de door u neergelegde documenten aangaande uw broers werk bij het leger zijn bijgevolg niet van die aard dat ze uw beweringen in dit verband kunnen ondersteunen.

Eveneens frappant is het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud voor het eerst meldde dat uw broer na zijn job bij het leger ook nog gewerkt had voor een Amerikaans bedrijf (CGVS, p. 8). Dat u dit niet eerder vermeld had, komt enigszins raar over. Ook bleek u niet te weten hoe de organisatie noemde, u had er geen info over, maar, zei u, de naam was gemeld op het document (CGVS, p. 8). Pas na het persoonlijk onderhoud stuurde u volgende documenten door via uw advocaat: een werkbadge op naam van S. N. van de F. M. Construction Company (=FMCC), geldig tot 31/12/2015, en een waarderingscertificaat op naam van S. N. als stellingbouwer bij FMCC voor werken aan een hoofdkwartier van het Afghaanse leger in de provincie Kunar. Dat dit tweede document zonder enige melding van datum werd uitgereikt, is opmerkelijk. De mail die u het CGVS toezond bevatte voorts geen uitleg over deze documenten. Nochtans werd u tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd bij het doorsturen van de documenten duidelijk aan te geven over welke documenten het ging en uit te leggen hoe de documenten bijdroegen tot uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 12). U bleef hier echter in gebreke. Bovendien, zoals reeds aangestipt, kan aan de authenticiteit van Afghaanse documenten over het algemeen weinig geloof worden gehecht, hun bewijswaarde is aldus bijzonder relatief. De geloofwaardigheid van uw relaas omtrent uw broers tewerkstelling bij een Amerikaans bedrijf na de periode dat hij in het leger diende en tot aan zijn dood komt bijgevolg op losse schroeven te staan.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er nauwelijks nog geloof worden gehecht aan de tewerkstelling van uw (vermeende) broer S. N. in het Afghaans nationaal leger, noch kan veel waarde gehecht worden aan zijn werk bij een Amerikaans bedrijf.

U haalt voorts aan dat uw vader gewond raakte bij een aanslag die gericht was tegen uw broer en dat uw broer enkele jaren later gedood werd door de taliban. Rekening houdend met uw verklaringen dat deze incidenten verband zouden houden met uw broers werk voor het leger en de Amerikanen kan hieraan niet zonder meer geloof aan gehecht worden. Bovendien zijn uw verklaringen over de bomaanslag niet overtuigend. Gevraagd welke taliban bij de bomaanslag betrokken waren, luidde uw antwoord dat u er geen informatie over had (CGVS, p. 15). Gepolst of u erachter had gevraagd bij uw broer of vader, antwoordde u dat de taliban van uw dorp werkten voor U. H., S., jullie kenden ze niet en u voegde toe dat als men de taliban vroeg waarom ze die dingen doen, ze u neerschieten (CGVS, p. 15). Daarop doorgevraagd of u zelf informatie zocht over hen, reageerde u dat jullie geen persoonlijke problemen hadden met iemand in het dorp, dat uw vader gewoon informatie had gekregen dat zij erachter zaten (CGVS, p. 16). Dat uw broer het doelwit geweest zou zijn van deze aanslag is gelet op voorgaande dan ook louter een veronderstelling. Bijkomend dient erop gewezen te worden dat u geen enkel (begin van) bewijs voorlegde met betrekking tot uw vaders verwondingen en invaliditeit noch met betrekking tot uw broers overlijden.

Hoe dan ook, in zoverre er enig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat uw broer voor het leger en de Amerikanen gewerkt zou hebben en hierdoor het doelwit werd van een aanslag waarbij uw vader gewond raakte en uiteindelijk gedood werd door de taliban, dient er vastgesteld te worden dat wat uw situatie betreft uit niets blijkt dat er in uw hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat in dit verband. Immers, u situeerde de aanslag op uw vader zo'n zeven of acht jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 10 en 16). De dood van uw broer situeerde u voorts enkele jaren voor uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 3 en 10). U verbleef na deze gebeurtenissen gewoon in Afghanistan, u bleef in uw eigen huis wonen, u zette er uw leven voort en ging naar de moskee en de madrassa (Verklaring DVZ, vraag 10; CGVS, p. 5 en 6). Uit uw verklaringen blijkt dat u in de periode na het door u beweerde overlijden van uw broer geen enkel probleem meer kende met de taliban (CGVS, p. 10 en 12). Na uw vertrek heeft uw familie voorts evenmin nog enig probleem gekend met de taliban. De taliban informeerden bij uw vader enkel naar u (CGVS, p. 12), doch hieraan kan, zoals hierboven reeds vastgesteld, geen enkel geloof gehecht worden gelet op het verband met uw vluchtredenen, zijnde uw vrees om gerekruteerd te worden door de taliban, hetgeen u geenszins aannemelijk maakte.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan u de vluchtelingenstatus niet toegekend worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u neerlegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. De taskara's neer van uzelf, uw vader en uw moeder tonen uw identiteit en nationaliteit aan. Deze staan, ofschoon de bewijswaarde van Afghaanse documenten gering is, niet meteen ter discussie. Betreffende de taskara van een persoon genaamd Mohammad Gul kan er opgemerkt worden dat niet meteen duidelijk is aan wie deze toebehoort. Ook in de mail van uw advocaat wordt dit niet verduidelijkt. De link naar uw facebookprofiel toont enkel aan dat actief bent op Facebook maar brengt geen verdere informatie aan het licht die relevant is in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt en is evenmin ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Vooreerst geeft de verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen. Vervolgens bespreekt hij op omstandige wijze de staatsgreep in augustus 2021 door de taliban en zijn vrees voor vervolging omwille van een verwestering. Hij wijst tevens op het voordeel van de twijfel.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt de economische crisis en hongersnood in Afghanistan, het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban, de preciaire levensomstandigheden, de humanitaire crisis en hongersnood, de mensenrechtenschendingen (als handelingen van de taliban die de algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken), de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis en het bewind van de taliban in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet uitgebreid toegelicht. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet waarbij hij de incorrecte en gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse, het willekeurig geweld, het niveau van geweld en aantal burgerslachtoffers, het verdwijnen van een actor en het doelgericht geweld met *collateral damage* bespreekt.

Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud, algemene landeninformatie, persartikels, academische literatuur, rechtsleer, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en 's Raads rechtspraak.

De verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

De verzoeker heeft bij het verzoekschrift de volgende stukken gevoegd:

- Rapport OSAR *“Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation», 26 maart 2021”* met url-verwijzing;

Op 17 januari 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 4 november 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, januari 2023;
- EUAA *“Afghanistan Security Situation”*, augustus 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022;
- EUAA *“Afghanistan – Country Focus”*, december 2023;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”*, augustus 2022;
- EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”*, augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022;
- UNAMA *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban”*, 14 december 2023.

In het laatstgenoemde rapport wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

Op 18 januari 2024 maakt ook de verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij de volgende nieuwe stukken worden gevoegd:

- Werkdocumenten van verzoeker: arbeidsovereenkomsten van onbepaalde duur handarbeiders d.d. 6 januari 2022 voor een arbeidsduur van 15 uren per week, overeenkomst d.d. 1 december 2022 tot wijziging van de voormelde arbeidsovereenkomst naar een wekelijkse arbeidsduur van 20 uur, overeenkomst d.d. 1 september 2023 tot wijziging van diezelfde arbeidsovereenkomst naar een voltijdse tewerkstelling van 38 uren per week, loonbrieven april-mei 2023, loonbrieven september tot en met december 2023, document RSZ, 2 brieven van de werkgever die verklaart zeer tevreden te zijn van verzoekers werk en inzet;
- Documenten Ligo: attest d.d. 7 december 2023 in verband met lessen Nederlands; inschrijvingsformulier schooljaar 2023-2024;
- Inburgeringscursus: attest Rode Kruis i.v.m. bijwonen Atelier ‘Belgique Mode d’Emploi’ op 10 augustus 2021;
- Foto’s van verzoeker in België. Deze foto’s worden door de verzoeker niet één voor één toegelicht in de aanvullende nota, doch het betreft een foto waarop de verzoeker alleen staat afgebeeld terwijl hij een shishapijp rookt, een foto die lijkt te zijn getrokken tijdens de Nederlandse les waar een verjaardag wordt gevierd, drie foto’s waarop de leerkracht door de leerlingen (waaronder de verzoeker) in de bloemetjes wordt gezet en cadeautjes krijgt, een foto van diezelfde lerares die samen met de leerlingen (waaronder de verzoeker) een museum bezoekt, een foto van diezelfde lerares en haar leerlingen (waaronder de verzoeker) tijdens een sinterklaasfeest, een foto waarop de verzoeker met één medeleerling en de lerares poseert, een foto van een tiktok-pagina van de verzoeker die poseert op een bankje in een niet nader genoemde stad, verschillende foto’s van de verzoeker en collega’s in het restaurant waar hij werkt.

De verzoeker wenst met deze stukken aan te tonen dat hij verwesterd is. Hij benadrukt dat hij inmiddels al vier jaar afwezig is uit Afghanistan en stelt dat hij niet nagelaten heeft om naar een perfecte integratie te streven. Hij verzoekt hierbij om de zaak terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. Het arrest moet gemotiveerd zijn en aangeven waarom de verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die de verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn raadvrouw ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat de verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van de verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

3.3.4.2. Gedwongen rekrutering

De Raad stelt vast dat verzoekers vluchtrelaas deels is gestoeld op een vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban. De commissaris-generaal besluit op grond van de volgende vaststellingen tot de ongelooftwaardigheid van dit aspect van het asielrelaas:

“Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport

Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Uw verklaringen over de redenen waarom de taliban precies u zouden aanspreken om zich bij hen aan te sluiten overtuigen immers geenszins. Gevraagd tot hoeveel mensen ze hun vraag om aan te sluiten richtten, legde u uit dat het naargelang de aanwezigheid in de klas was, soms vier, soms zes, soms tien, soms twaalf, en dat ze de jongens kozen die ze vertrouwden (CGVS, p. 17). Gevraagd te verduidelijken wat u bedoelde met de jongens die ze vertrouwden, lichtte u toe dat ze een 'assessment' deden op basis van de familiale achtergrond, wie wie was, wie sterk was en wie niet. Op basis hiervan kozen ze voor specifieke jongens (CGVS, p. 17). Echter, dat u het 'assessment' op basis van de familiale achtergrond doorstond, is weinig aannemelijk gelet op uw verklaringen dat uw broer in het leger had gediend en de taliban dit voldoende stof tot wrevel vonden om een bomaanslag te plegen op uw familie en om later uw broer te vermoorden. Erop gewezen dat uw familie zwaar werd aangepakt door de taliban en gevraagd waarom ze u zouden vertrouwen om voor hen jihad te voeren als ze u zoveel miserie hadden berokkend, haalde u de leeftijdscriteria aan en stelde dat de taliban dachten dat ze de geest van iemand makkelijk konden veranderen onder de twintig à tweeëntwintig jaar oud, maar mensen boven de tweeëntwintig niet gewenst waren omdat ze het nationaal leger zouden steunen en prekers geen invloed op hen zouden hebben (CGVS, p. 19). Deze uitleg licht dan wel toe waarom een bepaalde leeftijdscategorie interessant is voor de taliban, maar biedt geen verklaring voor het feit dat u, ondanks uw familiaal verleden, toch de toetsing van de taliban zou hebben doorstaan die precies op die familiale basis steunde. Bovendien, ook toen expliciet gevraagd waarom de taliban zo specifiek in u zouden geïnteresseerd zijn als ze over voldoende vrijwilligers beschikten, stelde u louter dat dit gewoon zo was, waarna u uiteen zette hoe na de vestiging van de talibanoverheid iedereen zegt taliban te zijn (CGVS, p. 19). Hiermee geeft u echter geen antwoord op de vraag waarom u destijds een specifiek rekruteringsdoelwit geweest zou zijn voor de taliban.

Uw verklaringen over de rekrutering zelf kunnen evenmin overtuigen. Vooreerst valt op dat de rekruteringspogingen onder de vorm van trainingen gegeven door de taliban aansluitend op jullie bezoek aan de madrassa (CGVS, p. 11) sinds vier à zes maanden plaatsvonden (CGVS, p. 13), maar u toch, ondanks het feit dat u 's avonds telkens naar huis kon (CGVS, p. 11) naar de madrassa bleef gaan. Nochtans hoefde u naar eigen zeggen niet naar de madrassa te gaan als u niet wou (CGVS, p. 5) en het gebeurde dan ook geregeld dat u niet ging (CGVS, p. 6). Overigens, niet al uw leeftijdsgenoten uit uw dorp gingen naar de madrassa (CVS, p. 6), en toen de taliban de trainingen aanvatten om jullie te rekruteren, stopten er veel jongens ermee naar de madrassa te gaan (CGVS, p. 18). Gevraagd of er ooit problemen waren geweest met wie ermee stopte naar de training van de taliban te gaan, zei u dat als iemand niet kon komen, hij een voorwendsel bedacht of zei een probleem te hebben of vluchtte (CGVS, p. 18). Het komt dan ook raar over dat u zou zijn blijven gaan naar de madrassa tot de laatste dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 5, p. 6), meer nog, dat zelfs toen u uw vader enkele dagen voor uw vertrek inlichtte over de trainingen, hij u alsnog naar de madrassa bleef sturen tot uw reis geregeld was, teneinde geen argwaan te wekken (CGVS, p. 13). Dit houdt immers geen steek gelet op het feit dat men volgens uw verklaringen makkelijk afwezig kon blijven uit de madrassa. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw broers nog steeds naar de moskee gaan die fungeert als madrassa (CGVS, p. 6), ondanks de leeftijd van uw broer Osman (zestien à zeventien jaar oud; CGVS, p. 4). Dat is merkwaardig, aangezien u beweerde dat rekrutering gebeurde tussen de leeftijd van zestien en twintig à tweeëntwintig jaar (CGVS, p. 17). Deze vaststellingen met betrekking tot uw houding ondermijnen uw verklaringen over de rekruteringspogingen van de taliban ten zeerste.

Opmerkelijk is dat u tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet beaamde dat de taliban u in de moskee, en enkel in de moskee vroegen of u wou aansluiten (CGVS, p. 12), maar u bij de DVZ gewag had gemaakt van huisbezoeken die de taliban brachten aan uw vader om u te laten aansluiten, wat uw vader steeds had geweigerd (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Gevraagd dit uit te leggen, reageerde u dat de protection officer u er niet over had gevraagd (CGVS, p. 19). Dat dit - uw expliciete bevestiging indachtig (CGVS, p. 12) - niet klopt, hoeft geen betoog.

Gevraagd welke taliban jullie vroegen aan te sluiten, vertelde u dat ze vrienden waren van de Qari die jullie les gaf (CGVS, p. 16). Uitgenodigd meer te zeggen over wie precies die vrienden waren, haalde u aan dat hun gelaten veranderden, ze zich niet voorstelden, soms nieuwe mensen kwamen maar u hoorde twee namen, namelijk D. en M. (CGVS, p. 16). Gepolst of u opzocht wie deze twee lui waren, antwoordde u van niet, omdat ze veranderden en er geen mensen waren aan wie u over hun identiteit kon vragen (CGVS, p. 17). Gepeild of u iets wist over wat ze vandaag doen, was uw reactie dat ze hun overheid hadden geplaatst in het land, u niet wist wat ze deden, u hield niet van hen (CGVS, p. 17). Verder gevraagd meer specifiek naar het leven van D. en M. vandaag, reageerde u dat u over hen geen informatie wilde (CGVS, p. 17). Nochtans is het de plicht van elke asielzoeker zich zo goed en spontaan mogelijk te informeren over de personen die hij vreest en hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, maar u bleef hier in gebreke.

Gevraagd of u wist voor welke acties de taliban u wilden laten aansluiten, antwoordde u dat u niet wilde aansluiten, maar hun leiders zeiden dat er een oorlog zou komen in de toekomst en strijders nodig waren (CGVS, p. 18). Doorgevraagd wat ze exact met u van plan waren, zei u dat ze jongeren wilden rekruteren en gebruiken in gevechten (CGVS, p. 18). Verzocht om dit specifiek voor u en nauwkeuriger te maken, luidde uw antwoord dat ze u tot taliban wilden maken en u dat niet wou (CGVS, p. 18). Nochtans blijkt uit uw relaas dat er enkele van uw vrienden voor u werden meegenomen naar de talibanplaats en er leerden vechten, en ze er met u over spraken, vrienden die korte tijd werden meegenomen en dan terug naar het dorp keerden en naar de madrassa terug gingen (CGVS, p. 19). U werd dus in de gelegenheid gesteld om een scherper beeld te krijgen van wat u te wachten stond, maar uw verklaringen omtrent de plannen die de taliban met u hadden bleven vaag, wat de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komt.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen dat u Afghanistan verlaten heeft uit vrees om gerekruteerd te worden door de taliban. Dat uw vader nadien nog twee of drie keer werd aangesproken door de taliban met de vraag waar u was (CGVS, p. 12), kan bijgevolg, gezien u deze vraag koppelt aan de reden waarom u het land verlaten heeft, niet aangenomen worden.”

De verzoeker brengt hiertegen vooreerst in dat de door hem verklaarde rekruteringspogingen door de taliban wel degelijk stroken met de rekruteringsstrategieën van de taliban zoals uiteengezet in het COI-rapport “Afghanistan: Recruitment to Taliban” van 29 juni 2017. Deze strategieën zouden met name bestaan in het indoctrineren en rekruteren van jongens in de moskee en madrassa. De verzoeker geeft aan dat de gerapporteerde ongebruikelijke gang van zaken, dat de taliban personen gedwongen zouden rekruteren, niet mag worden toegepast op de bredere dwangstrategieën zoals angst, intimidatie en het gebruik van tribale mechanismen om individuen onder druk te zetten om zich bij de taliban aan te sluiten. Hierbij licht hij toe dat hij nooit heeft verklaard dat de taliban hebben geprobeerd om hem onder dwang mee te nemen, maar dat hij wel heeft gezegd dat ze hem wilden indoctrineren en rekruteren in de moskee/madrassa, hetgeen volgende verzoeker overeenstemt met de informatie uit het voormelde rapport zoals door de verzoeker geciteerd op de pagina's 12, 16, 18 en 22.

Het louter verwijzen naar algemene informatie inzake de door de taliban gehanteerde rekruteringsstrategieën en de verschillende vormen van al dan niet ‘gedwongen’ rekrutering, volstaat evenwel nog niet om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient immers *in concreto* en op geïndividualiseerde wijze te worden aangetoond.

Uit de door verweerder aangebrachte landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban voorafgaand aan de machtsovername in augustus 2021 blijkt dat de taliban meestal werkloze mannen van Pashtun origine uit rurale gebieden rekruteerden in de madrassa's en dat er geen gebrek was aan vrijwilligers. Enkel uitzonderlijk moest worden overgegaan tot gedwongen rekrutering. Druk en dwang om de taliban te verwoegen waren niet steeds gewelddadig en vonden meestal plaats via de familie, de clan of het religieuze netwerk, afhankelijk van de lokale omstandigheden. Verder was er sprake van een toename van rekrutering door de taliban in de lente en zomer van 2021 (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, p. 62-63). Religieuze overtuiging was een belangrijke drijfveer voor rekrutering door de taliban maar ook woede als gevolg van onrechtvaardigheid, oppositie tegen de Afghaanse regering en buitenlandse troepen speelden een belangrijke rol (EASO, “Afghanistan – Recruitment by armed groups”, p. 21). Volgens experts worden in Afghaanse sociale structuren beslissingen genomen door het hoofd van de familie, de stamoudsten en gemeenschapsleiders en beslissen zij om strijders te mobiliseren. Andere experts wijzen erop dat er in bepaalde omstandigheden druk is om toe te treden of zelfs dwang, maar dat dit niet altijd gewelddadig is en dat het toepassen van gedwongen rekruteringsstrategieën vaak wordt bepaald door de omstandigheden. In gebieden waar de taliban werden gezien als de overwinnaar hadden ze veel vrijwilligers en was er ook geen behoefte om over te gaan tot gedwongen rekrutering, maar in gebieden waar ze een tekort aan strijders

hadden, was er een grotere nood aan nieuwe rekruten. Toch wordt het gebruik van geweld of dwang voor rekrutering uitzonderlijk geacht (EASO, “Afghanistan – Recruitment by armed groups”, p. 22-24). In het licht van deze landeninformatie heeft de verweerder dus terecht vastgesteld dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden en rekrutering zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers in de tribale Afghaanse samenleving eerder ongeloofwaardig is. Door louter te herhalen dat de taliban wel degelijk de effectieve controle hadden op zijn dorp (notities persoonlijk onderhoud, p. 9) en te verwijzen naar zijn eerdere verklaring dat de taliban hemzelf en de andere jongeren in de moskee/madrassa bedreigden met de dood indien ze niet zouden komen naar de trainingen (notities persoonlijk onderhoud, p. 18), slaagt verzoeker er dan ook niet in om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat, in tegenstelling tot wat de verweerder vaststelde, de door hem beschreven gedwongen rekrutering (*in casu* een rekrutering onder dwang door middel van doodsb bedreigingen) door de taliban, gelet op de beschikbare landeninformatie, eerder ongebruikelijk is en zeker in verzoekers dorp waarvan de verzoeker verklaard heeft dat het onder de effectieve controle stond van de taliban.

De verzoeker slaagt er verder ook niet in om de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake zijn verklaringen te ontkrachten. De Raad kan de commissaris-generaal volledig bijgetreden waar wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de redenen waarom de taliban precies hem zouden aanspreken om zich bij hen aan te sluiten, niet overtuigen. In dit verband wordt op goede gronden gewezen op de volgende vaststellingen, die de Raad tot de zijne maakt:

“Gevraagd tot hoeveel mensen ze hun vraag om aan te sluiten richtten, legde u uit dat het naargelang de aanwezigheid in de klas was, soms vier, soms zes, soms tien, soms twaalf, en dat ze de jongens kozen die ze vertrouwden (CGVS, p. 17). Gevraagd te verduidelijken wat u bedoelde met de jongens die ze vertrouwden, lichtte u toe dat ze een ‘assessment’ deden op basis van de familiale achtergrond: wie wie was, wie sterk was en wie niet. Op basis hiervan kozen ze voor specifieke jongens (CGVS, p. 17). Echter, dat u het ‘assessment’ op basis van de familiale achtergrond doorstond, is weinig aannemelijk gelet op uw verklaringen dat uw broer in het leger had gediend en de taliban dit voldoende stof tot wrevel vonden om een bomaanslag te plegen op uw familie en om later uw broer te vermoorden. Erop gewezen dat uw familie zwaar werd aangepakt door de taliban en gevraagd waarom ze u zouden vertrouwen om voor hen jihad te voeren als ze u zoveel miserie hadden berokkend, haalde u de leeftijdscriteria aan en stelde dat de taliban dachten dat ze de geest van iemand makkelijk konden veranderen onder de twintig à tweeëntwintig jaar oud, maar mensen boven de tweeëntwintig niet gewenst waren omdat ze het nationaal leger zouden steunen en prekers geen invloed op hen zouden hebben (CGVS, p. 19). Deze uitleg licht dan wel toe waarom een bepaalde leeftijdscategorie interessant is voor de taliban, maar biedt geen verklaring voor het feit dat u, ondanks uw familiaal verleden, toch de toetsing van de taliban zou hebben doorstaan die precies op die familiale basis steunde. Bovendien, ook toen expliciet gevraagd waarom de taliban zo specifiek in u zouden geïnteresseerd zijn als ze over voldoende vrijwilligers beschikten, stelde u louter dat dit gewoon zo was, waarna u uiteen zette hoe na de vestiging van de talibanoverheid iedereen zegt taliban te zijn (CGVS, p. 19). Hiermee geeft u echter geen antwoord op de vraag waarom u destijds een specifiek rekruteringsdoelwit geweest zou zijn voor de taliban.”

Door vaagweg te stellen dat men van hem niet kan verwachten dat hij de handelswijze van de taliban kan uitleggen en in het algemeen te poneren dat de taliban handelen naar hun eigen zin en op een onverwachte manier, weerlegt de verzoeker nog niet dat het weinig aannemelijk is dat de taliban net de verzoeker zouden hebben geïnteresseerd om hem via dwang te rekruteren terwijl diens broer in het Afghaans nationaal leger had gediend en de taliban omwille hiervan eerst een bomaanslag hebben gepleegd op verzoekers familie en vervolgens zijn broer hebben vermoord. De verzoeker heeft inderdaad verklaard dat de taliban de jongens rekruteerden op basis van hun familiale achtergrond en dat ze jongens kozen die ze vertrouwden (notities persoonlijk onderhoud, p. 17), hetgeen blijkens de voorliggende landeninformatie plausibel lijkt in de context van de rekruteringswijze die de taliban in 2020 hanteerden in een rurale omgeving die onder hun controle stond. Dit maakt het echter meteen ook onaannemelijk dat de verzoeker zelve dit familiaal assessment zou hebben doorstaan, gelet op zijn verklaring dat zijn broer door de taliban werd vermoord omwille van zijn vroegere werk bij de Afghaanse leger en voor de Amerikanen. Door louter te herhalen dat hij voor de taliban de geschikte leeftijd had en door de desbetreffende verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud te citeren, kan de verzoeker geen afbreuk doen aan het onaannemelijk karakter van de door hem verklaarde gedwongen rekrutering door de taliban gelet op de - voor de taliban ongunstige - familiale achtergrond van de verzoeker zelf. Verzoekers verklaringen omtrent zijn geschikte leeftijd kunnen inderdaad geen verklaring bieden voor het feit dat de verzoeker, ondanks zijn familiaal verleden, toch de toetsing van de taliban zou hebben doorstaan die precies op die familiale basis steunde.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoeker in het voorliggende verzoekschrift een nieuwe wending probeert te geven aan de mogelijke beweegredenen van de taliban om hem te rekruteren. De verzoeker stelt met name dat hij waarschijnlijk werd geïnteresseerd door de taliban omdat zij wilden vermijden dat hij, net zoals zijn broer, zou aansluiten bij het Afghaans nationaal leger. De verzoeker heeft hiervan echter nooit eerder

melding gemaakt. Zo moet worden vastgesteld dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op geen enkele wijze aangaf dat hij mogelijks werd geviseerd om hem ervan te weerhouden zich aan te sluiten bij het Afghaans nationaal leger. Integendeel gaf hij, op de uitdrukkelijke vraag waarom de taliban hem zouden vertrouwen en hem zouden hebben willen inlijven terwijl zijn familie zo zwaar werd aangepakt omdat zijn broer in het leger zat, enkel te kennen dat de taliban mensen onder de 20 à 22 jaar oud vertrouwden omdat zij dachten dat zij makkelijk hun geest konden veranderen (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Het betreft dan ook slechts een *a posteriori* verklaring die in strijd is met verzoekers eerdere verklaringen en die om deze redenen niet kan overtuigen.

De Raad treedt ook de volgende bevindingen integraal bij:

“Uw verklaringen over de rekrutering zelf kunnen evenmin overtuigen. Vooreerst valt op dat de rekruteringspogingen onder de vorm van trainingen gegeven door de taliban aansluitend op jullie bezoek aan de madrassa (CGVS, p. 11) sinds vier à zes maanden plaatsvonden (CGVS, p. 13), maar u toch, ondanks het feit dat u 's avonds telkens naar huis kon (CGVS, p. 11) naar de madrassa bleef gaan. Nochtans hoefde u naar eigen zeggen niet naar de madrassa te gaan als u niet wou (CGVS, p. 5) en het gebeurde dan ook geregeld dat u niet ging (CGVS, p. 6). Overigens, niet al uw leeftijdsgenoten uit uw dorp gingen naar de madrassa (CVS, p. 6), en toen de taliban de trainingen aanvatte om jullie te rekruteren, stopten er veel jongens ermee naar de madrassa te gaan (CGVS, p. 18). Gevraagd of er ooit problemen waren geweest met wie ermee stopte naar de training van de taliban te gaan, zei u dat als iemand niet kon komen, hij een voorwendsel bedacht of zei een probleem te hebben of vluchtte (CGVS, p. 18). Het komt dan ook raar over dat u zou zijn blijven gaan naar de madrassa tot de laatste dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 5, p. 6), meer nog, dat zelfs toen u uw vader enkele dagen voor uw vertrek inlichtte over de trainingen, hij u alsnog naar de madrassa bleef sturen tot uw reis geregeld was, teneinde geen argwaan te wekken (CGVS, p. 13). Dit houdt immers geen steek gelet op het feit dat men volgens uw verklaringen makkelijk afwezig kon blijven uit de madrassa. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw broers nog steeds naar de moskee gaan die fungeert als madrassa (CGVS, p. 6), ondanks de leeftijd van uw broer O. (zestien à zeventien jaar oud; CGVS, p. 4). Dat is merkwaardig, aangezien u beweerde dat rekrutering gebeurde tussen de leeftijd van zestien en twintig à tweeëntwintig jaar (CGVS, p. 17). Deze vaststellingen met betrekking tot uw houding ondermijnen uw verklaringen over de rekruteringspogingen van de taliban ten zeerste.

Opmerkelijk is dat u tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet beaamde dat de taliban u in de moskee, en enkel in de moskee vroegen of u wou aansluiten (CGVS, p. 12), maar u bij de DVZ gewag had gemaakt van huisbezoeken die de taliban brachten aan uw vader om u te laten aansluiten, wat uw vader steeds had geweigerd (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Gevraagd dit uit te leggen, reageerde u dat de protection officer u er niet over had gevraagd (CGVS, p. 19). Dat dit - uw expliciete bevestiging indachtig (CGVS, p. 12) - niet klopt, hoeft geen betoog.”

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij thans voorhoudt te hebben verklaard dat enkel het bijwonen van de lessen van de qari in de madrassa niet verplicht was, maar dat de leerlingen wel verplicht waren om de instructies van de taliban te volgen eens zij het doelwit waren geworden van de “vrienden” van de qari, die talibanleden waren en die lessen en trainingen gaven buiten de madrassa. De verzoeker heeft in zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS immers uitdrukkelijk verklaard dat hij door de talibanvrienden van de qari werd benaderd in de moskee die ook als madrassa werd gezien, dat de taliban hem en enkele andere leerlingen meenamen naar een lokaal in de moskee en hen daar les gaven en dat ze hen daarna, gedurende de laatste 4 tot 6 maanden, ook meenamen naar de stroom om tactische trainingen te geven (notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6, p. 11, p. 17-18). Gevraagd hoe de taliban hem probeerden te overtuigen aan te sluiten, antwoordde de verzoeker dat ze hem en andere leerlingen trainden, dat ze oefeningen deden samen zoals het springen over andere personen en dat ze zeiden dat ze, eens ze die tactieken hadden geleerd, pistolen en revolvers zouden leren hanteren (notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Vervolgens werd aan de verzoeker gevraagd om toe te lichten hoe de eerste training eruit zag en hoe het later evolueerde, waarop de verzoeker aangaf dat de taliban in het begin veel met hen sprak over het land, de ongelovigen en de Amerikanen, dat ze zeiden dat ze het land van hen zullen bevrijden, dat ze hen op het einde meenamen naar de stroom en hen daar vroegen om te lopen en andere oefeningen te doen met hen, en dat hij toen stopte met erheen te gaan (notities persoonlijk verhoor, p. 18). Daarna werd aan de verzoeker gevraagd of er nog jongens stopten met erheen te gaan, en de verzoeker antwoordde bevestigend. Hij verklaarde dat er veel jongens niet naar de madrassa gingen, dat hun familie hen wel naar de madrassa stuurde, maar dat ze elders gingen. Gelet op dit antwoord, werd aan de verzoeker gevraagd of er ooit problemen waren met de jongens die stopten met naar die training te gaan, waarop de verzoeker verklaarde dat de personen die niet kwamen een voorwendsel gaven of zegden dat ze een probleem hadden en dat veel mensen, zoals ook hijzelf, toen van daar verdwenen (notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Hieruit blijkt dat de verzoeker wel degelijk aangaf dat vele jongens stopten met naar de trainingen, aansluitend op de lessen van de qari in de madrassa, te gaan en de verzoeker maakte geen gewag van concrete problemen die deze jongens zouden hebben ondervonden door niet langer naar de trainingen van de taliban te gaan. De verzoeker slaagt er met

zijn betoog in het verzoekschrift dan ook niet in de pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing te ontkrachten.

Voorts brengt de verzoeker helemaal niets in tegen de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS omtrent de gedwongen rekrutering door de taliban. Met name werd aan de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of de taliban enkel en alleen in de moskee vroegen om aan te sluiten, waarop de verzoeker bevestigend antwoordde (notities persoonlijk onderhoud, p. 12), terwijl hij bij zijn interview op de DVZ had verklaard dat de taliban ook bij hem thuis aan zijn vader kwamen vragen dat hij met hen zou meegaan, hetgeen zijn vader steeds heeft geweigerd (verklaring DVZ d.d. 17 augustus 2021, vraag 3.5). Een dergelijke aperte tegenstrijdigheid omtrent de kern van verzoekers asielrelaas doet ernstig afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid en de verzoeker heeft geen valabele verklaring hiervoor gegeven.

De verzoeker tracht voorts zijn beperkte kennis van de talibanleden en de acties waarvoor ze hem trachtten te rekruteren te vergoelijken door te stellen dat het logisch is dat de talibanleden geen informatie zouden doorgeven over hun identiteit en toekomstplannen aan jongeren die zij amper kenden en aan wiens loyaliteit zij nog konden twifelen. Hiermee plaatst hij de concrete en pertinente vaststellingen desbetreffend echter niet in een ander daglicht. De Raad wijst op de volgende concrete vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en die door de verzoeker op zich niet worden betwist:

“Gevraagd welke taliban jullie vroegen aan te sluiten, vertelde u dat ze vrienden waren van de Qari die jullie les gaf (CGVS, p. 16). Uitgenodigd meer te zeggen over wie precies die vrienden waren, haalde u aan dat hun gelaten veranderden, ze zich niet voorstelden, soms nieuwe mensen kwamen maar u hoorde twee namen, namelijk D. en M. (CGVS, p. 16). Gepolst of u opzocht wie deze twee lui waren, antwoordde u van niet, omdat ze veranderden en er geen mensen waren aan wie u over hun identiteit kon vragen (CGVS, p. 17). Gepeild of u iets wist over wat ze vandaag doen, was uw reactie dat ze hun overheid hadden geplaatst in het land, u niet wist wat ze deden, u hield niet van hen (CGVS, p. 17). Verder gevraagd meer specifiek naar het leven van D. en M. vandaag, reageerde u dat u over hen geen informatie wilde (CGVS, p. 17). Nochtans is het de plicht van elke asielzoeker zich zo goed en spontaan mogelijk te informeren over de personen die hij vreest en hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, maar u bleef hier in gebreke.

Gevraagd of u wist voor welke acties de taliban u wilden laten aansluiten, antwoordde u dat u niet wilde aansluiten, maar hun leiders zeiden dat er een oorlog zou komen in de toekomst en er strijders nodig waren (CGVS, p. 18). Doorgevraagd wat ze exact met u van plan waren, zei u dat ze jongeren wilden rekruteren en gebruiken in gevechten (CGVS, p. 18). Verzocht om dit specifieker voor u en nauwkeuriger te maken, luidde uw antwoord dat ze u tot taliban wilden maken en u dat niet wou (CGVS, p. 18). Nochtans blijkt uit uw relaas dat er enkele van uw vrienden voor u werden meegenomen naar de talibanplaats en er leerden vechten, en ze er met u over spraken, vrienden die korte tijd werden meegenomen en dan terug naar het dorp keerden en naar de madrassa terug gingen (CGVS, p. 19). U werd dus in de gelegenheid gesteld om een scherper beeld te krijgen van wat u te wachten stond, maar uw verklaringen omtrent de plannen die de taliban met u hadden bleven vaag, wat de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komt.”

De verzoeker brengt geen enkel valabel argument bij waaruit blijkt dat van hem niet mocht of kon worden verwacht dat hij met betrekking tot deze elementen geen geloofwaardige, nauwkeurige en doorleefde verklaringen kon geven. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zaken die in direct verband staan met zijn vrees, *in casu* een gedwongen rekrutering door de taliban. Er kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met zijn familie na vertrek (notities persoonlijk onderhoud, p. 5) en hij ook voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan contact had met vrienden uit zijn dorp die eerder werden gerekruteerd en werden meegenomen voor gevechtstrainingen en later terugkeerden naar het dorp (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Verzoekers gebrekkige kennis en desinteresse doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

De voorgaande bevindingen en de motieven van de bestreden beslissing, die door de Raad worden bijgetreden en hernomen, volstaan om te besluiten dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem voor zijn vertrek gedwongen wensten te rekruteren om deel te nemen aan de jihad. Het geheel van verzoekers verklaringen en individuele omstandigheden in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat de verzoeker de door hem voorgehouden rekruteringspogingen door de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen met betrekking tot deze problemen op een aantal doorslaggevende punten niet geloofwaardig en niet aannemelijk zijn en de verzoeker niets dienstig heeft aangevoerd om hier een ander licht op te werpen. Waar niet kan worden uitgesloten dat er door de taliban gerekruteerd wordt in madrassa's of

moskeeën, toont de verzoeker echter niet aan dat het daarbij gaat om gedwongen rekruteringen die verlopen op de wijze die hij heeft geschetst. In de bestreden beslissing wordt terecht overwogen dat de door de verzoeker beschreven rekrutering onder dwang zonder dat een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen, niet gebruikelijk is en dat hij er niet in geslaagd is om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in de voormelde informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban. Bijgevolg maakt de verzoeker ook niet aannemelijk dat hij thans bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor vergelding (moord) door de taliban omdat hij weigerde om in te gaan op deze niet geloofwaardig bevonden rekruteringspogingen.

3.3.4.3. De tewerkstelling van verzoekers broer

De verzoeker verklaarde tevens dat zijn broer omwille van zijn tewerkstelling bij het voormalige Afghaanse leger (ANA) en later voor de Amerikanen door de taliban werd vermoord.

De verzoeker doet in het verzoekschrift een poging om zijn gebrekkige kennis over het werk van zijn broer uit te leggen, door te herhalen dat zijn broer niet vaak thuis kwam en hem niets vertelde over zijn tewerkstelling. Hij stelt dat hij zijn best deed om zoveel mogelijk informatie te geven, onder meer over de werkplaats, het salaris en de overste van zijn broer. Deze loutere bevestiging en herneming van zijn reeds afgelegde verklaringen bij het persoonlijk onderhoud, kan echter bezwaarlijk afbreuk doen aan de terechte en pertinente motivering in de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Gevraagd welke legereenheid uw broer diende, zei u daarover geen informatie te hebben (CGVS, p. 14). Gepolst naar zijn bataljon, brigade, verklaarde u dat hij daarover geen informatie gaf (CGVS, p. 14). Gepeild naar het korps waarin hij diende, haalde u de naam van zijn commandant aan, K., wat u verbeterde naar F., alvorens toe te voegen dat uw broer u zei u niet te moeien met zijn zaken (CGVS, p. 9): u bleef het antwoord op de vraag wat zijn korpsnaam was schuldig (CGVS, p. 9). Uitgenodigd meer te vertellen over deze baas F., zei u niets over hem te weten (CGVS, p. 15). Gepolst naar wie zijn dichte collega's waren in Helmand, reageerde u dat hij er niets over zei thuis (CGVS, p. 15). Gevraagd waar uw broer gestationeerd was, zei u dat hij het thuis niet meldde, maar hij meestal over Helmand vertelde, hij verbleef daar (CGVS, p. 9). Verder gevraagd waar in Helmand het was, zei u dat hij u deze info niet gaf (CGVS, p. 14). Uw kennis over zijn werk bij het leger is bijgevolg lacunair, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande niet ten goede komt.”

De verzoeker kan deze opmerkelijke lacunes in de kennis over de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaans nationaal leger evenmin vergoelijken door te wijzen op zijn jonge leeftijd toen zijn broer voor het leger werkte. De verzoeker heeft immers verklaard dat zijn broer geen informatie deelde met hem omdat hij een kind was, maar dat hij wel met zijn vader sprak over zijn werk bij het Afghaans nationaal leger, dat zijn ouders foto's hadden van zijn broer in het leger, doch dat zijn moeder deze foto's verbrandde toen hij werd gedood (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). De Raad herhaalt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zaken die in direct verband staan met de kernelementen van zijn asielrelaas en zijn vrees. Verzoekers leeftijd ten tijde van de tewerkstelling van zijn broer in het leger kan dan ook niet verklaren waarom hij later, toen hij besloot om te vertrekken, bij zijn ouders niet heeft geïnformeerd naar de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaans nationaal leger en de eventuele gevolgen die dit voor hemzelf zou met zich mee kunnen brengen. Er kan niet blijken dat de verzoeker ooit de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contact heeft onderhouden met zijn familie na vertrek (notities persoonlijk onderhoud, p. 5). De verzoeker slaagt er dan ook niet in om afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling dat zijn lacunaire kennis over het werk van zijn broer bij het Afghaans nationaal leger de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent niet ten goede komt.

Bovendien brengt de verzoeker niets concreets in tegen de vaststellingen dat hij de familieband met zijn beweerde broer niet heeft aangetoond. Door louter te beweren dat op de neergelegde taskara wel degelijk de naam S.N. wordt geschreven, weerlegt de verzoeker het volgende niet: *“U toonde uw familieband met uw broer overigens niet aan. Zo blijkt dat de taskara, waarvan u beweert dat deze van uw broer is, op naam van S. T. K. te staan, beschreven als 21 jaar oud in 1391 (= 2012/2013). Dat de naam op de taskara niet overeenkomt met de naam die u van de broer die in het leger diende en gedood werd opgaf, namelijk S. N. (DVZ verklaring, punt 17; CGVS, p. 7), is weinig aannemelijk. Deze vaststelling met betrekking tot het enige document waaruit enig verband kan blijken tussen uzelf en uw broer ondermijnt uw verklaringen dat u een broer heeft die gediend heeft voor het Afghaanse leger en nadien actief was voor de Amerikanen.”* De verzoeker beperkt zich tot een blote bewering, die geen steun vindt in het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich immers, in tegenstelling tot de loutere bewering van de verzoeker, een vertaling van de desbetreffende taskara en hieruit blijkt dat hierop de naam S.T.K. wordt vermeld. De

bevindingen van de commissaris-generaal omtrent het gebrek aan bewijs van de beweerde familieband tussen de verzoeker en S.N. zijn pertinent en worden door de verzoeker niet ontkracht.

Voorts laat de verzoeker ook de volgende pertinente motieven volledig ongemoeid zodat de Raad ze integraal kan bijtreden:

“U haalde daarnaast aan dat uw broer actief was als militair en nadien werkte voor de Amerikanen. Er dient echter te worden opgemerkt dat u met betrekking tot de tewerkstelling van uw broer bij het Afghaans leger geen overtuigende verklaringen aflegde. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud aangaande zijn periode van tewerkstelling in het leger dat hij drie à vier jaar werkte voor het leger, en dan drie à vier jaar voor de Amerikanen, en toen werd gedood (CGVS, p. 8). Echter, op de Dienst Vreemdelingenzaken (=DVZ) verklaarde u dat uw broer soldaat was en werd gevisieerd door de taliban omwille van zijn werk, er een bomaanslag voor uw deur was en uw broer na deze bomaanslag nog steeds doorging met zijn werk en nadien werd gedood (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U verklaarde er niet dat hij reeds jaren gestopt was met zijn werk bij het leger toen hij gedood werd. Het is enigszins vreemd dat u dit niet spontaan gemeld had op de DVZ. Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, antwoordde u dat u had gezegd dat hij soldaat was voor een paar jaar, dan stopte met werken en begon te werken voor de Amerikanen, en toen werd gedood (CGVS, p. 20). Daarvan is echter geen spoor terug te vinden in het verslag van uw gesprek bij DVZ. Deze vaststelling is opmerkelijk en doet afbreuk aan uw verklaringen met betrekking tot uw broer.

(...)

Bovendien moet met betrekking tot de documenten die u van zijn job bij het leger neerlegde worden vastgesteld dat ze evenmin kunnen overtuigen. Bevreemdend is het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkel document kon neerleggen met betrekking tot uw broers job bij het leger, alhoewel dit een sleutelement is in uw vluchtrelaas. Op de vraag of u documenten mee had, verwees u weliswaar naar foto's van de taskara's van uzelf, uw vader, moeder en broer, die u op uw gsm had, en naar documenten van het opvangcentrum (CGVS, p. 3-4). Pas later tijdens het persoonlijk onderhoud haalde u aan dat u nog documenten had over zijn werk bij het leger. Gevraagd waar ze waren, zei u dat ze bij uw moeder lagen (CGVS, p. 8). Gevraagd wat u had gedaan om ze tot bij u te krijgen, reageerde u dat niemand u iets had gezegd over deze documenten, maar als het CGVS ze wenste, kon u vragen ze toe te sturen (CGVS, p. 8). De protection officer gaf u een bijkomende kans om documenten door te sturen na het persoonlijk onderhoud en ontving met betrekking tot zijn functie bij het leger kopies van een legerID en een bankkaart. Ermee geconfronteerd dat het raar was dat u tijdens het persoonlijk onderhoud nog geen documenten kon voorleggen over zijn job, terwijl uw broer in het leger had gewerkt waar men heel wat papieren, badges, enzovoorts kreeg, haalde u aan dat u zijn foto mee had toen u naar hier kwam, dat u ook een badge van hem had en u die badge aan Afghanen toonde onderweg als u problemen had en het u veel hielp; de badge was u echter afgenomen door de politie in Kroatië (CGVS, p. 19). Dat u onderweg naar Europa wel uw broers legerbadge bij zich had, maar in het kader van uw verzoek om internationale bescherming klaarblijkelijk geen moeite deed om documenten met betrekking tot uw broers werk voor het Afghaanse leger te bemachtigen komt bijzonder merkwaardig over. Met betrekking tot de door u voorgelegde legerbadge kan er voorts op gewezen worden dat hierop geen melding wordt gemaakt van zijn korps, noch van de plaats waar hij gestationeerd was, wat bevreemdend overkomt. Ook over de authenticiteit van de bankkaart rijst twijfel, aangezien ze melding maakt van het 'Ministry of Defence' in plaats van het vermoedelijke 'Ministry of Defense'. Er moet in dit verband worden opgemerkt dat aan de authenticiteit van Afghaanse documenten over het algemeen weinig geloof kan worden gehecht aangezien ze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn, wat hun bewijswaarde bijzonder relatief maakt, temeer daar het hier, zoals aangestipt, om kopieën gaat, waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Deze vaststellingen aangaande de door u neergelegde documenten aangaande uw broers werk bij het leger zijn bijgevolg niet van die aard dat ze uw beweringen in dit verband kunnen ondersteunen.

Eveneens frappant is het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud voor het eerst meldde dat uw broer na zijn job bij het leger ook nog gewerkt had voor een Amerikaans bedrijf (CGVS, p. 8). Dat u dit niet eerder vermeld had, komt enigszins raar over. Ook bleek u niet te weten hoe de organisatie noemde, u had er geen info over, maar, zei u, de naam was gemeld op het document (CGVS, p. 8). Pas na het persoonlijk onderhoud stuurde u volgende documenten door via uw advocaat: een werkbadge op naam van S. N. van de F. M. Construction Company (=FMCC), geldig tot 31/12/2015, en een waarderingscertificaat op naam van S. N. als stellingbouwer bij FMCC voor werken aan een hoofdkwartier van het Afghaanse leger in de provincie Kunar. Dat dit tweede document zonder enige melding van datum werd uitgereikt, is opmerkelijk. De mail die u het CGVS toezond bevatte voorts geen uitleg over deze documenten. Nochtans werd u tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd bij het doorsturen van de documenten duidelijk aan te geven over welke documenten het ging en uit te leggen hoe de documenten bijdroegen tot uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 12). U bleef hier echter in gebreke. Bovendien, zoals reeds aangestipt, kan aan de

authenticiteit van Afghaanse documenten over het algemeen weinig geloof worden gehecht, hun bewijswaarde is aldus bijzonder relatief. De geloofwaardigheid van uw relaas omtrent uw broers tewerkstelling bij een Amerikaans bedrijf na de periode dat hij in het leger diende en tot aan zijn dood komt bijgevolg op losse schroeven te staan.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er nauwelijks nog geloof worden gehecht aan de tewerkstelling van uw (vermeende) broer S. N. in het Afghaans nationaal leger, noch kan veel waarde gehecht worden aan zijn werk bij een Amerikaans bedrijf.

U haalt voorts aan dat uw vader gewond raakte bij een aanslag die gericht was tegen uw broer en dat uw broer enkele jaren later gedood werd door de taliban. Rekening houdend met uw verklaringen dat deze incidenten verband zouden houden met uw broers werk voor het leger en de Amerikanen kan hieraan niet zonder meer geloof aan gehecht worden. Bovendien zijn uw verklaringen over de bomaanslag niet overtuigend. Gevraagd welke taliban bij de bomaanslag betrokken waren, luidde uw antwoord dat u er geen informatie over had (CGVS, p. 15). Gepolst of u erachter had gevraagd bij uw broer of vader, antwoordde u dat de taliban van uw dorp werkten voor U. H., S., jullie kenden ze niet en u voegde toe dat als men de taliban vroeg waarom ze die dingen doen, ze u neerschieten (CGVS, p. 15). Daarop doorgevraagd of u zelf informatie zocht over hen, reageerde u dat jullie geen persoonlijke problemen hadden met iemand in het dorp, dat uw vader gewoon informatie had gekregen dat zij erachter zaten (CGVS, p. 16). Dat uw broer het doelwit geweest zou zijn van deze aanslag is gelet op voorgaande dan ook louter een veronderstelling. Bijkomend dient erop gewezen te worden dat u geen enkel (begin van) bewijs voorlegde met betrekking tot uw vaders verwondingen en invaliditeit noch met betrekking tot uw broers overlijden.

Hoe dan ook, in zoverre er enig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat uw broer voor het leger en de Amerikanen gewerkt zou hebben en hierdoor het doelwit werd van een aanslag waarbij uw vader gewond raakte en uiteindelijk gedood werd door de taliban, dient er vastgesteld te worden dat wat uw situatie betreft uit niets blijkt dat er in uw hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat in dit verband. Immers, u situeerde de aanslag op uw vader zo'n zeven of acht jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 10 en 16). De dood van uw broer situeerde u voorts enkele jaren voor uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 3 en 10). U verbleef na deze gebeurtenissen gewoon in Afghanistan, u bleef in uw eigen huis wonen, u zette er uw leven voort en ging naar de moskee en de madrassa (Verklaring DVZ, vraag 10; CGVS, p. 5 en 6). Uit uw verklaringen blijkt dat u in de periode na het door u beweerde overlijden van uw broer geen enkel probleem meer kende met de taliban (CGVS, p. 10 en 12). Na uw vertrek heeft uw familie voorts evenmin nog enig probleem gekend met de taliban. De taliban informeerden bij uw vader enkel naar u (CGVS, p. 12), doch hieraan kan, zoals hierboven reeds vastgesteld, geen enkel geloof gehecht worden gelet op het verband met uw vluchtredenen, zijnde uw vrees om gerekruteerd te worden door de taliban, hetgeen u geenszins aannemelijk maakte."

De verzoeker maakt geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk omwille van de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaans nationaal leger en/of een Amerikaans bedrijf.

3.3.4.4. De Raad meent dat de door de verzoeker neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geen dienstig verweer wordt gevoerd.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het integrale vluchtrelaas van de verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoeker.

3.3.4.5. In het verzoekschrift en de door de verzoeker neergelegde aanvullende nota wordt tevens gewezen op een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de

facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november

droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS,

Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De verzoeker slaagt er met zijn betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota niet in de motieven aangaande zijn vermeende verwestering om te buigen.

De verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar algemene informatie en het feit dat Afghanistan reeds drie jaar geleden heeft verlaten en reeds twee jaar in België verblijft. Hij geeft aan dat hij zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl, dat hij zich westers kleedt en gedraagt, dat hij veel vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij verwijst zowel in het verzoekschrift als in de aanvullende nota eveneens naar zijn tewerkstelling in België als chef-kok in een Italiaans restaurant en voegt hieromtrent bij de aanvullende nota enkel stukken toe (arbeidscontracten, loonbrieven, bewijs sociale zekerheid, twee aanbevelingsbrieven, foto's van de verzoeker in het restaurant waar hij is tewerkgesteld). Dat de verzoeker werkt als chef-kok blijkt echter niet uit de door hem bijgebrachte stukken. Zowel uit het voorgelegde arbeidscontract (met twee wijzigingen) als uit de loonbrieven en de aanbevelingsbrieven, blijkt immers dat de verzoeker tewerkgesteld is als afwasser en dat hij ook steeds in die categorie werd uitbetaald. Deze beweerde tewerkstelling als chef-kok wordt evenmin afdoende onderbouwd met de bijgebrachte foto's nu deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden dat de verzoeker daadwerkelijk als chef-kok (laat staan een kok) in het desbetreffende restaurant is tewerkgesteld. Bij de aanvullende nota legt de verzoeker ook attesten voor waaruit blijkt dat hij Nederlandse les en een inburgeringscursus heeft gevolgd (inventaris aanvullende nota, stuken 2 en 3). Waar de verzoeker in de aanvullende nota, met verwijzing naar de foto's onder stuk 4 van zijn inventaris aangeeft dat hij vaak op uitstap gaat om het land beter te leren kennen en hierbij gewag maakt van museumbezoeken en stadsbezoeken, merkt de Raad op dat de voorgelegde stukken geen voldoende ondersteuning vinden van verzoekers verklaring dat hij vaak op uitstap gaat om het land beter te leren kennen. Het betreffen immers foto's van verzoeker alleen die een shishapijp rookt en op een bankje zit, foto's van de verzoeker in het restaurant waar hij werkt en foto's van activiteiten (waaronder een museumbezoek) in het kader van de lessen Nederlands die de verzoeker heeft gevolgd. Dit laatste blijkt duidelijk uit het gegeven dat steeds dezelfde lerares zich in het gezelschap van een aantal buitenlandse studenten vertoeft. Wat er ook van zij, uit het gegeven dat de verzoeker uitstappen heeft gemaakt in België, blijkt op zich nog geen verwestering. Voorts stelt de verzoeker dat hij varkensvlees en alcohol manipuleert in het restaurant waar hij werkt, doch op de foto's die hij bijbrengt draagt de verzoeker duidelijk latex handschoenen op de éne foto waarop hij poseert bij een ongebakken pizza waarop een schel hespenworst ligt. Op een andere foto houdt de verzoeker twee flessen sterke drank vast, doch hieruit blijkt nog niet dat hij ook alcohol zou consumeren. De verzoeker houdt overigens niet voor dat hij alcohol of varkensvlees consumeert. Waar de verzoeker stelt dat hij uitgaat in bars en discotheken, blijft het bij een blote bewering die niet gestaafd wordt door enig fysiek materiaal zoals foto's of dergelijke. De verzoeker geeft geen concrete duiding bij de foto waarop hij een shishapijp rookt, doch deze foto lijkt niet te zijn genomen in het uitgangsleven. Bovendien betreft het slechts één foto, zodat hieruit geenszins kan blijken dat de verzoeker zich regelmatig in het uitgangsleven zou storten. De verzoeker wijst er tot slot nog op dat hij sociale media gebruikt, hetgeen ondersteund wordt door één *screenshot* van een tiktok-pagina, en dat hij zich westers kleedt en gedraagt.

De Raad stelt vast dat uit bovenstaand betoog en overgemaakte stukken niet kan worden afgeleid dat de verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. De Raad stipt vooreerst aan dat de verzoeker in Afghanistan geboren is, dat hij er blijkens zijn verklaringen verbleven heeft tot de leeftijd van om en bij de 21 jaar, dat hij er tot enkele dagen voor zijn vertrek ook regelmatig naar de madrassa ging en dat zijn dorp reeds voor zijn

vertrek onder de controle stond van de taliban. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de aldaar heersende waarden en normen en dat hij ook een voldoende zich heeft op de normen en regels die door de taliban worden gehanteerd. Zodoende kan niet worden aangenomen dat de verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat de verzoeker niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders en jongere broers en zussen nog in Afghanistan verblijven en hij met hen na zijn vertrek nog contact heeft blijven houden (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; notities persoonlijk onderhoud, p. 5 en p. 9). Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat verzoeker zich ter terechtzitting nog steeds bedient van een tolk Pashtou en dat hij verklaard heeft soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, p. 1).

Uit de door verzoeker bijgebrachte contracten en loonbrieven kan voorts louter blijken dat de verzoeker in België al een poos heeft gewerkt als afwasser in een Italiaans restaurant en hiervoor loon heeft ontvangen. Dit toont hoogstens aan dat de verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij tracht te voorzien in zijn levensonderhoud, wat lovenswaardig is, maar rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. De verzoeker maakt hiermee niet *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als iemand die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Ook het gegeven dat verzoeker door zijn werkgever wordt geprezen om zijn werkhouds en door hem wordt omschreven als een gemotiveerd, geïnteresseerd, collegiaal, behulpzaam, vriendelijk en leergierig iemand, betreft slechts (een aspect van) zijn functioneren in België, maar kan niet volstaan om aan te tonen dat hij dermate is verwesterd dat hij zich bij terugkeer niet langer kan of wil conformeren met de in Afghanistan geldende regels, waarden en normen. Zulks blijkt evenmin uit de paar foto's die door de verzoeker worden bijgebracht en waaruit enkel kan worden opgemaakt dat de verzoeker in België met medestudenten een aantal plaatsen heeft bezocht en dat hij een goede band heeft met zijn collega's in het restaurant waar hij werkt, doch waaruit op zich nog geen doorgedreven sociale of maatschappelijke integratie blijkt.

De verzoeker licht verder niet toe in welke zin het gegeven dat hij in België actief is op sociale media hem blootstelt aan een risico op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst. Hij toont met de ene *screenshot* van een tiktok-pagina, waarop de verzoeker alleen wordt afgebeeld, zittend op een bankje, niet aan dat hij voor de taliban onaanvaardbare zaken zou hebben gepost. Nog minder toont hij aan dat zijn sociale media dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud ervan te wissen of de volledige *accounts* te verwijderen, in zoverre hij van mening zou zijn dat hij om die reden ernstige problemen kan ondervinden met de taliban of zijn gemeenschap.

Waar de verzoeker stelt dat hij op zijn werk varkensvlees en alcohol manipuleert, blijkt uit de bijgebrachte foto's nog niet dat hij met zijn handen varkensvlees heeft aangeraakt, en evenmin blijkt hieruit dat hij het zou hebben gegeten of dat hij alcohol zou hebben gedronken. Ook al zou worden aangenomen dat de verzoeker bij zijn werk in contact kwam met alcohol en varkensvlees, dan nog maakt de verzoeker in het geheel niet aannemelijk dat de taliban hiervan op de hoogte zouden zijn. Los daarvan toont verzoeker met de foto's in het restaurant waar hij is tewerkgesteld en waar hij contact heeft met klanten en collega's niet *in concreto* aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden.

In zoverre de verzoeker meent vervolgd te worden door de Afghaanse samenleving, wijst de Raad erop dat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 59). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

De Raad besluit dat de duur van verzoekers verblijf in België, alsook zijn activiteiten alhier, niet van die aard zijn dat kan worden aangenomen dat de verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De verzoeker stelt perfect geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving, maar deze beweerde "*perfecte integratie*" wordt niet voldoende geconcretiseerd en onderbouwd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf, tewerkstelling, sociaal leven in België en zijn kennis van het Nederlands, schetst de verzoeker geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont de verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt te meer nu de verzoeker aangeeft nog steeds contact te hebben met zijn familie die nog steeds op dezelfde plaats in Afghanistan verblijft. Uit niets kan blijken dat de verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in zijn regio van herkomst in Afghanistan, waardoor hij zich desgevallend bij dit lokaal netwerk kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Hij maakt daarbij geen melding van eventuele problemen die zijn familie in hun dagelijks leven zouden ondervinden omwille van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoeker maakt niet aannemelijk, en uit de door hem bijgebrachte stukken blijkt niet, dat zijn gedragingen zijn doordrongen van een zodanige (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. De voorgelegde stukken tonen geenszins aan dat de verzoeker zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt te worden vervolgd.

Wat betreft verzoekers betoog over het zeer radicaal bewind van de taliban, hun strikte toepassing van de sharia en de mensenrechtenschendingen, waarbij hij in zijn verzoekschrift tevens verwijst naar het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van OSAR van 26 maart 2021 (inventaris verzoekschrift, stuk 3), wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft de verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat de verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verder maakte de verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviseerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer.

Voorgaande bevindingen in acht genomen, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat omwille van zijn verblijf in België en Europa zijn aanpassingsvermogen beperkter is en dit het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in Afghanistan onder het talibanregime, te meer hij tot zijn eenentwintigste in Afghanistan heeft verbleven.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

3.3.4.6. Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07,

Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*). Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat de verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij wordt er nogmaals aan herinnerd dat de verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan (zie *supra*).

3.3.4.7. De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het Noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele

noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en van 30 Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2

194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

De verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. De Raad stelt vast dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont de verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt tot slot nog het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met algemene landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

3.3.7. Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan de verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de voorgaande bespreking toont de verzoeker geen schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Uit wat voorafgaat blijkt tevens dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het bepaalde in artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, op zich evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE